

Rob Oostveen

Vakantieliefde

Vakantieliefde

© 2018 - Rob Oostveen

Uitgegeven door RobooBooks

Omslagontwerp: Oranje vormgevers

ISBN 978-90-826034-4-6

Eerste druk 2018

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en/of auteur.

1.

Zand, zand en nog eens zand. Geen sporen, geen wegen, geen bomen, geen borden. Alleen maagdelijk zand, door de wind bijeengeveegd tot duinen, tot heuvels, soms zelfs bijna tot bergen.

Hun enige oriëntatiepunt stond hoog aan het firmament en zorgde voor onfatsoenlijk hoge temperaturen. Deze richtingaanwijzer was ook verantwoordelijk voor een gloeiende plaat; als ze op het zand zouden gaan zitten, sprongen binnen een paar tellen de brandblaren door hun kleren heen.

Ze bereikten met moeite en veel gesputter de top van een zandduin en als ze vooruit keken zagen ze, zover als ze kijken konden, zand, zand en nog eens zand.

Toch waren ze hier vrijwillig, zelfs tegen alle adviezen in, niemand die hen had gedwongen, maar dit avontuur, deze uitdaging had nog op hun bucketlist gestaan. Samen op een motor door de Sahara! Het leek vooraf een geweldig idee, een bijzondere uitdaging. Vergeleken bij de manier waarop zij het zouden doen, waren deelnemers aan de Dakar-rally maar watjes. Zo zagen ze dat, het kon hen niet extreem genoeg zijn. Als ze hun bestemming haalden, kon deze uitdaging van de lijst gestreept worden.

Als, als ze het haalden! Het zou nog zo'n twee of drie kilometer moe-en zijn, maar er was nog geen nederzetting of tentenkamp in zicht, zelfs geen Fata Morgana.

Na een paar tellen van het uitzicht genoten te hebben, nou ja 'genoten', ze zagen alleen maar zand, gaf hij weer gas en hield zij hem opnieuw stevig vast toen ze slingerend het duin afdaalden. Ze had haar armen om hem heen geslagen, zij zat achterop terwijl hij ingespannen probeerde hun motor overeind te houden en in de goede richting te sturen. Ze voelde hoe nat hij was, doorweekt, wat een wonder was want elke druppel vocht werd hier al verdampt voordat hij gevormd was.

Ze vond het heerlijk zo tegen hem aan, hield hem goed vast en zijn rug kon haar niet nat genoeg worden. Ze was nog steeds gek op hem, al had ze grote twijfels gehad toen hij met het idee kwam voor deze extreme tocht. Maar nu is het genieten, ze trekt hem nog steviger tegen zich aan.

Op naar de volgende heuvel, een wielspoor achterlatend in de duinen. Dat spoor was het enige teken dat wees op leven, maar wel leven dat nu zwoegend op een motor probeerde het volgende doel te bereiken. Leven dat afhing van de laatste druppels water en brandstof, echt nog maar druppels, meer was er niet. Het werd penibel, zij zouden het 'spannend' willen noemen. Spanning was ook waar ze het voor deden, waar ze verslaafd aan waren. Een beetje gek waren ze wel, maar er was niet veel meer dat hen nog kon opwinden. Wilden ze het echt op hun bucketlist kunnen doorstrepen, dan moesten ze het nog een paar kilometer volhouden.

Op de top van de volgende heuvel, die met nog meer gesputter bereikt werd, zagen ze in de verre verte iets dat afweek van het zandstramien. Zou dat hun bestemming kunnen zijn? De trillende lucht vertelde hen alleen maar dat de weg daarnaartoe heet zou zijn, bloedheet. Ze aarzelden geen moment en hij gaf weer vol gas. De afdaling werd ingezet en toen ze onderaan waren en aan de volgende heuvel wilden beginnen, gaf de motor nog een paar kuchjes, als van een kettingroker die zijn laatste adem vaarwel hoestte, en liet toen weten dat hij zonder brandstof niet bereid was nog verder te gaan.

Nu werd het pas echt spannend, nog spannender dan ze vooraf hadden gehoopt. De bestuurder liet een niet mis te verstane en zeer luide verwensing horen, die door het Sahara-zand werd geabsorbeerd, en stapte vervolgens af. Zijn passagiere stond er al naast en ze keken elkaar aan met een blik die het midden hield tussen verbazing, bevestiging en doorzettingsvermogen. Een beetje pech hoorde erbij, maakte het alleen maar spannender.

Met een blik op hun richtingaanwijzer en nogmaals op elkaar, was de conclusie dat er maar één optie overbleef: lopen!

Het was maar goed dat ze zich enigszins hadden voorbereid op deze tocht, zodat hun laarzen de hitte van deze kookplaat konden weerstaan en hen in staat stelden over brandend zand verder te gaan. Als

alles klopte, en ze hadden geen reden om iets anders te denken, dan hadden ze nog een kilometer of twee te gaan om hun doel te bereiken. Dat maakte hun uitdaging alleen maar groter, dus gingen ze hem aan. Zo werd het losse Sahara-zand getrotseerd, heuvel op, heuvel af, waarbij ze ieder gevoel voor afstand verloren. Dit begon te lijken op wat ze altijd al zochten, het kon hen nooit extreem genoeg zijn. Maar dit keer kon het ook wel eens iets té extreem zijn. In de maanden van voorbereiding, die hieraan vooraf waren gegaan, had brandstofgebrek geen deel uitgemaakt van hun scenario. Geen brandstof meer in het midden van de Sahara, dat krijg je toch niet bedacht. Ze waren echt wel slim genoeg om hun tocht niet door zoiets stoms te laten bederven, moeten ze vooraf gedacht hebben in hun overmoed.

Gelukkig hadden ze een prima conditie, waar ze nu moed uit konden putten.

De enige vraag die hen nu nog bezig hield, was of hun navigatie de afstand tot hun volgende bestemming wel goed had aangegeven. Dat bepaalde of deze hete zandwandeling nog van enig nut zou zijn. Mochten ze het inderdaad overleven en het volgende doel bereiken, dan hadden ze de meest extreme uitdaging uit hun leven voltooid, een sterk argument waar ze extra motivatie en energie uit putten. Dan konden ze elkaar later een boeiend verhaal vertellen, want ze deden dit alleen voor zichzelf. Wat anderen ervan zouden vinden, vonden ze niet interessant. Maar dan moesten ze het eerst nog wel even halen. Als hen dat al zou lukken!

Mocht het fout gaan, wat helemaal niet in hun scenario voorkwam, dan hadden ze in ieder geval een prachtig leven gehad en veel extreme uitdagingen volbracht, iets waar maar weinig mensen aan zouden kunnen tippen.

Als tekst op hun gezamenlijke grafsteen zou dan kunnen staan:

WE HEBBEN HET GEPROBEERD!

2.

Het gebeurde haar niet vaak, maar als het dan toch gebeurt, vraagt ze zich af hoe het zo heeft kunnen gebeuren.

Als je eerst zelf allerhande extreme activiteiten hebt ondernomen, maar vervolgens anderen voor je karretje hebt gespannen, waardoor verlies je dan alle controle? Je probeert die ander tot een uitdaging aan te zetten of een bijzonder experiment te laten beginnen, waar gaat het dan fout waardoor het zich tegen je keert?

Als de psyche van een ander mens erbij komt kijken, wordt de uitkomst blijkbaar moeilijk te voorspellen. Je spant dan iemand voor je karretje, maar loopt ineens de kans zelf onder dat karretje terecht te komen. Zoiets kan gebeuren, ook al ben je stinkend rijk, zeer aantrekkelijk, de droom van iedere man maar ook het type dat snel op alles uitgekeken is.

Je bent getrouwd en gelukkig, dacht je, maar dan voelt het of ook je huwelijk begint te knellen. Wordt het dan niet eens tijd om je af te vragen, hoe je de boog alsnog gespannen kunt houden?

Desondanks blijft de verveling terrein winnen en voor je man, die minstens zo vermogend en aantrekkelijk is, lijkt er nog geen vuiltje aan de lucht. Het kriebelt haar behoorlijk, wat moet ze hier nou mee?

Met de vrijwel onbeperkte middelen die haar ter beschikking staan, kan veel gedaan worden, dus ook gekke dingen, zelfs belachelijk gekke dingen en kunnen bizarre uitdagingen aangegaan worden. Dat heeft ze allemaal al mogen ervaren en ze heeft ervan genoten. Maar nu blijkt niets nog uitdagend genoeg en zijn de risico's gewoon te groot geworden. Het begrip 'tevreden' begint uit het zicht te raken.

Nu dat aan het gebeuren is, gaat ze denken aan een ontsnapping, aan een nieuw leven waarin niets en niemand haar belemmert te doen wat ze zelf wil. Die zeven vette jaren, die ze nu heeft gehad, hoeven niet per se gevolgd te worden door zeven magere. Daar gaat ze niet lijdzaam op zitten wachten.

Het zijn dit soort gedachten die nu door Miranda's hoofd dwalen, waarbij ze ook terugkijkend probeert te begrijpen hoe het allemaal zo heeft kunnen gebeuren en waarom ze hier nu met deze gedachten zit.

Dat er iets moet veranderen, is duidelijk, want zeven magere jaren passen niet in een leven zoals zij dat voor zichzelf voor ogen heeft.

Met die noodzakelijke veranderingen wordt op haar initiatief een begin gemaakt op de dag dat ze tegenover elkaar aan tafel zitten en elkaar vragend aankijken.

“Wat denk je, wat kunnen we nog doen om het spannend te houden?” vraagt Miranda aan hem, daarmee haar gevoel uitend dat ze wel wat nieuwe impulsen kunnen gebruiken.

“Geen idee, maar het is tijd om weer eens wat te bedenken,” antwoordt hij, zonder haar zorgen daarover aan te voelen.

“Maar dan wel iets héél anders. Al die uitdagingen van ons beginnen knap saai te worden, waardoor ik mij inmiddels behoorlijk begin te vervelen. Bovendien bieden die risico's mij weinig bevrediging meer. Daarom zit ik te filosoferen over wat we hieraan kunnen doen.”

Hij kijkt haar verbaasd aan, niet begrijpend waar ze op doelt.

Zoiets gebeurt dus blijkbaar met een echtpaar dat alles al heeft, of kan hebben, wat hun hartje begeert en bijna alles al gedaan heeft wat een gek niet eens kan bedenken, maar te weinig goede gesprekken met elkaar voert.

Ze haten het dan wel allebei om in een sleur te raken, maar het lijkt erop dat dat nu toch aan het gebeuren is. Zij heeft dat als eerste door en wordt de drijvende kracht achter een zoektocht naar nieuwe opwindend, een geheel ander soort spanning.

Anderen verslijten hen waarschijnlijk voor gestoord, voor knotsgek, maar voor hen is het de levenselixer, de brandstof die het voor hen interessant houdt, de basis van hun relatie.

“Waar denk je dan aan, wat hebben we nog niet gedaan, wat voor krankzinnigs heb je je nu weer in je hoofd gehaald?” vraagt hij, als hij haar in de ogen kijkt.

Precies, waar denkt ze aan, wat hadden ze nog niet gedaan? In ieder geval denkt ze niet aan iets waarbij ze opnieuw zichzelf in een avontuur storten en zich weer bloot stellen aan allerlei risico's. Op dat gebied hebben ze zo'n beetje alles al gedaan wat God verboden of ten minste afgeraden heeft. Ze hebben daarbij nooit te klagen gehad over het geluk dat hen menigmaal gered heeft.

Ze weet nog als de dag van gisteren dat het ooit begon met het uitproberen van coke, maar voordat er zoveel lijntjes waren gesnoven dat de tussenschotjes van hun neuzen met de poedersneeuw zouden vertrekken, was de lol er voor hen al af. Het ging hen niet om de coke of een verslaving daaraan, alles wat ze deden, deden ze als experiment. Als ze eenmaal wisten welke kick het hen gaf, zetten ze er een streep onder, of in dit geval dan een lijntje.

Op een ander moment zochten ze hun heil in seksparty's. Het zich ongeremd uitleveren aan mannen en vrouwen die aan alleen hun eigen partner niet genoeg hadden. Door hun uiterlijk waren zij meteen 'hot', zeer gewild bij de andere partygangers. Doch dit traject duurde maar twee avonden. Dat ze door de vaak niet bijster aantrekkelijke en meestal te vette aanwezige lijven daar snel van genezen waren, hadden ze kunnen verwachten. Niet ieder idee bleek achteraf even aantrekkelijk. Ze dachten vooraf meestal nergens diep over na, ze waren erg impulsief, en Olivier zeker, dat moest het verrassingseffect juist groter maken, maar dat kon ook weleens tegen hen werken.

Hierna gooiden ze het over een andere boeg. Ze gingen nu helemaal voor de extreem fysieke uitdagingen. Dus gingen ze verder op een vaak bijzonder risicovolle toer. Waar ze toen als eerste mee begonnen, was het bungeejumpen. Het was haar idee dat dat dan niet van een of andere hijskraan of brug over een rivier moest zijn, nee, vanaf een brug over een canyon, zo'n 150 meter diep. Een ware sensatie waar ze geen genoeg van kregen. Ze zijn minstens tien keer gesprongen. Was het fout gegaan, dan hadden ze van de ravijnbodem geschraapt moeten worden.

Een klimpartij naar de top van de Matterhorn werd Olivier bijna fataal. De voorbereiding was op zich goed verlopen. Ze hadden gidsen uit die streek geraadpleegd, niet om met hen mee te klimmen, maar alleen om van hen te horen waar ze op moesten letten. Op het materiaal dat ze bij zich hadden viel weinig aan te merken, op hun mentale voorbereiding des te meer, achteraf bezien. Doordat hun vorige uitdagingen uiteindelijk allemaal zo voortvarend waren verlopen, was er een gevoel van 'onoverwinnelijkheid' ontstaan, vooral bij Olivier. Zelf was ze veel voorzichtiger, maar ook zij kon hem niet aan zijn verstand peuteren dat bij iedere stap van hun klimpartij, bij iedere haak die in de wand werd geslagen, hun leven op het spel stond. Olivier ging bij deze beklimming dan ook veel te snel en werd nonchalant. Daardoor kon het gebeuren dat een haak uit een spleet schoot en hij twintig, dertig meter naar beneden viel. Hij werd ternauwernood gered doordat een verankering het net hield, anders had hij daar zijn Waterloo gevonden. Ze zag het gebeuren en haar hart miste enkele slagen.

Achteraf vond Olivier het allemaal heel opwindend, al leek dat veel meer een reactie op de schrik die hij moet hebben gehad. Op haar aandringen kwam hij uiteindelijk tot het inzicht dat dit soort inspanningen veel meer ervaring en voorbereiding vereiste dan ze konden opbrengen, ongeduldig als ze waren. Spannend mocht, maar lichtzinnigheid mocht niet de boventoon gaan voeren. Deze aanpak was duidelijk niet voor herhaling vatbaar.

En zo volgden er meer van dit soort activiteiten, zoals straatraces, een trektocht met hondensleeën door Lapland, zweefvliegen, parachutespringen. Ze genoot volop, het kon haar, en ook hem, niet gek genoeg zijn.

Iets heel nieuws was het lassowerpen met niet het paard als doelwit, maar de ruiter. Dit hadden ze samen bedacht toen ze door Amerika trokken. Het idee kwam van Miranda en Olivier was meteen dolenthousiast. Ze bespraken het met enkele cowboys, die ze bij een rodeo ontmoet hadden en die waren er meteen voor in. In de dagen erna was dit hét nieuwe spektakel voor de cowboys en het aantal deelnemers groeide explosief. De schade voor de ruiters bleef beperkt tot wat blauwe plekken, of in een

enkel geval een botbreuk, maar het plezier dat het de deelnemers bezorgde, oversteeg die kleine ongemakken.

Olivier had er natuurlijk weer de grootste lol in om een ruiter, die hij met zijn lasso gevangen had, nog een heel eind achter zich aan te slepen. Maar dat ging de deelnemers toch te ver en er werd een regel ingesteld die dat verbood. Door het sadistische trekje, dat hij blijkbaar in zich had, maakte dit het voor hem daarna een stuk minder boeiend.

Al met al hadden ze daar in het middenwesten naam gemaakt als de ‘crazy horsemen’ en waren ze altijd welkom als ze weer eens door Amerika trokken.

Tijdens hun voorlaatste reis, die door Lapland, bij temperaturen van min veertig tot min vijftig graden, kreeg ze het erg benauwd. Het had er alle schijn van dat ze blijvend letsel zou overhouden aan haar bevroren vingers, tenen en neus. Uiteindelijk liep het, na een intensieve behandeling, nog net goed af, maar ze wist dat ze heel dicht langs het randje was gegaan. Het zette haar wel aan het denken.

Ze wist dat Olivier nog altijd die ene, onvervulde wens had, namelijk het deelnemen aan een Elfstedentocht. Iedere winter keek hij ernaar uit. Hij had beelden gezien van de barre tocht van 1963 en zo’n tocht sprak hem het meeste aan. Maar helaas werd hij ieder jaar weer teleurgesteld, het was dan ook een wens waar ze zelf weinig invloed op konden uitoefenen. En een marathon lopen vond hij weer veel te saai.

Het werd daarmee voor hen dus steeds moeilijker om weer iets nieuws te bedenken.

Als ze antwoord geeft op zijn vraag, kijkt ze hem aan en zegt:

“Als jij nou zo nodig echt iets extreems wilt, kun je je misschien opgeven voor een kooigevecht,” was haar eerste reactie, ze wilde nog wat met hem spelen.

“Dus je wilt van me af?”

“In dat geval zou mijn beloning groot zijn!”

Ze ziet hem lachen, maar ook een beetje als een boer met kiespijn. Hij weet natuurlijk heel goed waar ze op doelt.

Ze hebben jaren op adrenaline geleefd, ze dachten niet dat ze nog zonder konden, maar te veel van hetzelfde kan de adrenaline ook niet op peil houden. Vandaar dat er nu nagedacht moet worden over wat ze verder nog kunnen doen om de verveling buiten de deur te houden.

In haar zoektocht naar nieuwe opwinding ontwikkelt zich intussen een bizar idee in haar hersenen, een idee dat misschien zelfs meerdere doelen kan dienen, denkt ze.

Het moet dus anders, die beslissing heeft ze in ieder geval voor zichzelf al genomen. Langzaam begint dat nieuwe idee zich verder te ontwikkelen. Wat zou het betekenen om niet langer zelf uitdagingen aan te gaan en uit te voeren, maar juist anderen uit te dagen of aan te zetten tot iets extreems, iets wat compleet buiten hun comfort zone ligt? Te onderzoeken hoever mensen bereid zijn te gaan. Dat wordt zoiets anders, dat zou hen wel eens die broodnodige nieuwe impuls kunnen geven.

“Waar denk je aan?” vraagt hij nogmaals, als hij merkt dat ze op iets zit te broeden.

“Aan hoe we mensen ertoe zouden kunnen brengen iets te doen, wat ze van zichzelf nooit verwacht hadden dat ze ooit zouden doen.”

“Dat klinkt mysterieus, maar hoe dan?”

“Ik werk er nog aan. Maar je zou bijvoorbeeld kunnen denken aan een echtpaar, al wat jaartjes getrouwd, waar misschien al iets van de vlam geblust is. Mensen die ook wel wat opwinding kunnen gebruiken.”

“Wat zouden die dan moeten doen? Ook bungeejumpen, of zoiets?”

“Nee joh, iets veel persoonlijkers. Iets wat met hun relatie te maken heeft.”

“Je spreekt nog steeds in raadselen. Wat borrelt er nou in dat liefallige hoofdje van je?”

“Eigenlijk begint nu, terwijl we erover praten, het idee te groeien. Misschien wel heel gemeen, maar dat zou ons de ultieme voldoening kunnen geven.”

“Je maakt het wel spannend. Vertel het nou maar.”

“Wat zou je ervan vinden om een echtpaar, misschien van onze leeftijd, te benaderen en ons voor te doen als mogelijk nieuwe vrienden. Met ons uiterlijk krijgen we makkelijk aandacht en kunnen we snel contact leggen. Vervolgens gaan we proberen dat echtpaar te verleiden tot een partnerruil, niet voor een

enkel avondje, maar met een vermeend uitzicht op een langdurige relatie. We proberen hen eerst met seks, die ze met hun eigen partner nog nooit gehad hebben, zo gek te maken dat ze bereid zijn hun relatie op het spel te zetten.”

“Dus hen met ultieme seks helemaal gek maken! Je bent nog slechter dan ik dacht. En als ze dan niet meer zonder die seks kunnen, die ze met hun eigen partner nooit zullen krijgen, dan willen ze met een van ons verder. Wij trekken ze daarin net zolang mee tot hun eigenlijke relatie kapot is en dan laten we ze vallen. Is dat het idee?”

“Minimaal. Misschien dat we ze ook nog zover kunnen krijgen, dat ze elkaar daarna helemaal niet meer zien zitten, dat ze van elkaar af willen en dat ze elkaar misschien wel wat gaan aandoen, omdat die ander hen niet in de weg moet gaan staan om de verwachte nieuwe relatie aan te kunnen gaan. Gewoon kijken waar we hen toe kunnen aanzetten en hoe ver ze bereid zijn te gaan met het denkbeeldige uitzicht op een relatie met een van ons.”

“Hoe krijg je het bedacht. Maar dat is wel weer eens iets heel anders, dat moet ik je nageven.”

“Ja, gewoon kijken hoever mensen bereid zijn te gaan als ze denken een bijzondere relatie te kunnen krijgen, door heel intensief in te spelen op hun diepere instincten en verborgen behoeftes. Dat lijkt me heel opwindend, op een bepaalde manier.”

Daar moet hij even over nadenken. Dan zou een andere man dus met haar van alles kunnen doen en moet ze daar heel ver in meegaan. Voor hem geldt dan eventueel hetzelfde, maar dan met de vrouw. Heel bijzonder, kan zoiets werken? Hij heeft nog wel zo zijn bedenkingen, maar wil niet dwars liggen.

“Boeiend. Dan moeten we dus nadenken hoe we dat subtiel kunnen opzetten. We moeten ze dan heel langzaam steeds verder bewerken tot ze er gek van worden. Ik ben benieuwd of zoiets kan lukken.”

Miranda ziet het al helemaal voor zich, al proeft ze bij hem nog wel enige aarzeling. De vraag is alleen, waar en hoe vind je mensen die zich daarvoor zouden kunnen lenen? En kunnen ze mensen echt zover krijgen als ze al hun charmes inzetten?

De opwinding neemt het van haar over nu ze het allemaal wat concreter voor zich ziet. Olivier moet haar hiervoor alle ruimte geven, ze moet iedere aarzeling bij hem wegnemen. Ze staat daarom op en begint hem met de handen op haar heup uitdagend aan te kijken, terwijl ze sexy bewegingen maakt. Hij kijkt terug met een zwoele glimlach.

“Wat wordt het deze keer?” vraagt hij haar, waarbij hij probeert een hese, sexy stem op te zetten.

Als antwoord maakt ze heel langzaam de knopen van haar strakke rode jurk los en schudt die dan bevallig van haar schouders. Het verrast hem niks dat ze er niets onder aan heeft. Ze strekt haar armen, spreidt haar benen en kijkt hem uitdagend aan. Wat zal hij dit keer, als reactie op deze uitnodiging, weten te bedenken?

Zo gaat het altijd bij hen. Niets gaat normaal, alles wordt gezien als een uitdaging. Wat het ook is, de een moet de ander verrassen. Dan moet ook de seks naar een hoger niveau getild worden, geen moment mogen woorden als ‘verveling’ of ‘routine’ om de hoek komen kijken, bij niks wat ze doen. Hoe lang kunnen ze dat nog volhouden in hun relatie? Hoe lang kunnen ze op dit vlak ook nog nieuwe ideeën bedenken die de verveling buiten de deur houden?